

MÜSLÜMANLIĞIN KIYMETİNİ BİLMEK VE DUANIN ÖNEMİ

Bismillâhirrahmânirrahîm ve bihî nes-te'în. Ahmedullahe hamden kesîran tayyiben mübâraken fîhi kemâ yuhibbü ve yerdâ ve yenbeğî li-celâli vechihi'l-kerîm. Vessalâtü vesselâmü alâ hayri halkihî nebiyyi'r-rahmeti şefî'i'l-ümmeti üsvetine'l-hasaneti Muhammedini'l-Mustafa'l-Mahmûdi'l-emîn ve âlihî ve sahibihî ecmaîn ve men tebi'ahû ve te-bi'ahüm bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'dü:

Bizi hak din olan, razı olduğu din olan, ind-i ilâhîsinde geçerli makbul din olan İslâm'a mensup kimseler kılan Allah'a saymak-la tüketemeyeceğimiz türlü nimetleri için ve hâsseten İslâm nimeti için ve bahşettiği hida-yet üzere olma durumu dolayısıyla sonsuz hamd ü senâlar ediyoruz. Rabbimiz bizi bu nimetler içinde dünyaya getirdi, bu nimetler içinde şu anda yaşamaktayız.

Bizi izzetten sonra zillete, imandan son-ra küfre düşürmesin. Bu cevherleri elimizden kaçırttırmamasın. Yolunda dâim zikrinde kâim eylesin. Hayat imtihanı bitinceye kadar sev-diği yolda sevdiği kullar olarak yaşamayı,

huzuruna vardığımız zaman da yüzü ak anlı açık sevdiği razı olduğu kullar olarak varmayı nasip eylesin.

فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ

*Fe-men zühziha an'in-nâri ve udhile'l-cennete fe-kad fâze.*¹

Her şeyin bir yekûn çizgisi vardır. Bizim yekûn çizgimiz de hesabımız görüldükten sonra cennete girmektir, cehenneme düşmemiş olarak cennet nimetine kavuşmaktır.

Ne mutlu böyle bu hâle erebilecek olanlara!

Bütün endişemiz bütün gayretimiz bu olmalı. Bu büyük amaç hayatın gayesi, her işin aslı, perdenin arkası. Bu hakikatten gafil olduktan sonra insan ben bir şey biliyorum demesin. Kendisini âhiret azabından kurtaracak tedbirleri düşünmedikten sonra bir insan kendisini akıllı sanmasın. Çünkü akıllı ve zeki olan insan kendisini tehlikelerden koruyabilen insandır. Kendisini cehennem tehlikesinden Allah'ın azabına ve ikâbına ve itâbına uğrama sonucundan sakınamamış, koruyamamış bir

¹ 3/Âl-i İmrân, 185.

insan müflis demektir, çok kötü durumda demektir, çok cahil demektir, çok gafil demektir allâme olsa da. Çok yoksul, çok bîçare demektir milyarlarca sahip olsa da. Çok mutsuz demektir tüm ömrü keyif ve zevk ve sefayla geçse de. Çünkü bu hayatın miktarı âhîretin yanında sıfırdır. Sonsuz bir hayatın yanında 80 yılın ne kıymeti olur!

Zaten biz bu 80 yılı nasıl geçiriyoruz?

Bir kısmı çocuklukla geçiyor, bir kısmı oyunla geçiyor, delikanlılıkta havailikle geçiyor. Bir kısmı ihtiyarlıkta ah dizim vah belim diye hastalıkla geçiyor; erzel-i ömür ile, âzâ noksanlıkları, akıl noksanlıklarıyla. Arada çok küçük bir bölüm var, o çok küçük bir bölümün yarısı uyku gece karanlık.

Yani insanı nasıl aldatır bu dünya? Bu denî dünya insanı nasıl aldadır? Bu denî dünya insanı nasıl gayesi olur?

Aslında teorik olarak akıl almaz bir acayip iştir. Her akıl bu gerçeği sezebilmeli ama sezemiyor. Her insan buna göre hayatını tanzim edebilmeli ama edemiyor. O kadar küçük hesaplar peşinde ki insanlar, o kadar küçük gayeler yolunda ki hatta belki gaye diye bir

şey de düşünmüyor, tesadüfen yaşıyor, yuvarlanıp gidiyor.

Nasılsın, iyi misin?

Eh, yuvarlanıp gidiyoruz işte! Cevabı da böyle oluyor. Sorduğün zaman da “Yuvarlanıp gidiyoruz.” [diyor.] Doğru. Teker gibi tıngır mıngır yuvarlanıp gidiyor.

a. **Günlük Çalışma Planında Neler Olmalı**

Böyle olmaması lazım. İnsanın sabahleyin bir kalktığı zaman o gün için bir planı olması lazım ve bu planın Allah'ın rızasına uygun olması lazım. Akşam yattığı zaman o günün bir hesabını yapması lazım ve bu hesabın âhîret hesabı olarak lehine kârla kapanmış olması lazım.

Sabahleyin çıkarken ben nereye çıkıyorum, niçin çıkıyorum?

Bu günümü nasıl geçireceğim, niye geçireceğim?

Falanca işi niye yapacağım, filanca işi niye yapacağım?

diye düşünmesi lazım Allah'ın razı olacağı işleri yapması lazım, ötekinin üstünü çizmesi lazım. Günlük çalışma planından, yapacağı iş listesinden Allah rızası için olmayanların üs-

tünü çizmesi lazım. Elimine etmesi, onları elemesi lazım. Listede sırf Allah rızası için olanları ibkâ etmesi lazım ve onun için çalışması lazım. Akşamüstü de, sabahki planını ne kadar uygulayabildiğini ve plan dışı başına ne gibi olaylar geldiğini, nefsin kendisine ne oyunlar ettiğini, şeytanın kendisini nasıl kafeslediğini aldattığını, nasıl kandırdığını, dünyanın kendisini nasıl aldattığını muhasebesini yapması lazım aldanmaması lazım.

فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمُ بِاللَّهِ

الْغُرُورُ

*Fe-lâ teğurannekümü'l-hayâtü'd-dünyâ ve lâ yeğuranneküm billahi'l-ğarûru.*²

“Sizi bu dünya hayatı mağrur etmesin, aldatmasın, şaşkırtmasın. Çok aldatıcı olan şeytan ve dünyanın fâni lezzetleri sizi baştan çıkartmasın, aklınızı başınızdan almasın.” diye bildiriyor Kur’ân-ı Kerîm.

İnsanın Allah'ın rızası yolunda yaşaması nasıl mümkün olur? Anlığımızın yazısı nasıl? bilmiyoruz ama benim size verebileceğim bir

² 35/Fâtır, 5.

müjde var. Büyük bir müjde. Sahih hadîs-i şerîflerde bildiriliyor ki;

الدُّعَاءُ يَرُدُّ الْقَضَاءَ بَعْدَ أَنْ يُبْرَمَ

ed-Duâü yeruddü'l-kadâe ba'de en yüb-rame. “Kulun yaptığı dua Allahu Teâlâ hazretlerinin hükm-ü ilâhîsini kesinlik kazanmışken değiştirir. Allah duayı kabul eder.”

Nasıl kabul eder?

Allahu Teâlâ hazretlerinin zâtı bilinmediği gibi ef'âlinin esrarı da bilinmez. Biz bilemeyiz. Kaderin hükmü, duanın hükmü, insanın ibadet ve taatinin, amelinin kıymeti, sonucu, neticesi bilmiyoruz ama müjdeli bir şey biliyoruz ki Allah *celle celâlühü* dua edenin duasını kabul ediyor. Bu büyük devlettir, göz yaşartıcı bir devlettir bu. Çok büyük bir nimettir.

قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

*Kul mâ ya'beü biküm rabbî levlâ duâüküm.*³ İnsanoğlundan da Allahu Teâlâ hazretleri bir şey istemiyor. Duası olmasa insanoğlunun kıymeti de yok. Şaşarsınız belki

³ 25/Furkân, 77.

ama insanoğlunun *levlâ duâüküm*. “Duanız olmasaydı Allah size bir kıymet de vermezdi.” Dua...

الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ

ed-Duâü hüve'l-ibâdetü. “Dua ibadetin ta kendisidir.”

Milletin bilmediği bir şey.

Biz ve sizler ve Türkiye'deki ve diğer İslâm ülkelerindeki insanlar, bizler İslâm'ın mirasçlarıyız. Ama bu büyük nimetin kıymetini bilen mirasçılara ne mutlu! Çoğu mirasyedi zihniyetinde.

Mirasyedinin, emek sarf etmeden eline geçmiş olan parayı, babasından anasından dedesinden nenesinden kalmış olan parayı har vurup harman savurması nedendir?

Kıymetini bilmemesindendir, mirasın kıymetini bilmemesindendir. Çilesini çekseydi böyle yapmazdı.

Rahmetli büyüklerimiz anlatırlardı bize. Delikanlının birisi anasını babasını zorlarmış. Ana beni eversene, evlendirsene. Şarkısı da var şeyi de var. Annesi babasına söylemiş;

“Bizim oğlan evlenmek istiyor Efendi, ne dersin?

“Para kazansında öyle!” dermiş.

Babası barut gibi. Eski devirde mümkün mü, yani evlatlar babalarına bir laf söylesin! Direkt konuşmak mümkün mü!

Ne kadar eski bir devir bu?

Vallaha ben çocukluğumda sofrada babamla konuşamazdım. Sofrada otururduk başımızı kaldıramazdık, babamıza söz tevcih edemezdik. O kadar yakın bir devir. Babasının yanında insan ayakta durur, sigara tiryakisi olsa sigara içemez filan. Şimdi bacak bacak üstüne atıyor, masaya ayağını dayıyor, isimle hitap ediyor. Amerikanvari oldu her şey, Almanvari, Fransızvari, Alafranga. Alaturka kötü Alafranga güzel. Alaturka, “Türk gibi” demek o fena; Alafranga, “Fransız gibi” demek o güzel. Böyle oldu, değişti bir acayip dünyaya geldik.

Tabii tam sözün en tatlı yerinde kesildi siz de meraktan çatlıyorsunuz bakalım çocuk evlendi mi evlenmedi mi diye, biliyorum.

b. Evlenmek İsteyen Çocuk Kıssası

Anne babasına gidiyor; “Efendi, sen bilirsin ama bizim oğlan evlenmek istiyor.”

“Para kazansında öyle!”

Pekala. Ne kadar para kazanacak?

Bir altın kazansın getirsin öyle.

Çocuk annesinden; “Baban, ‘Evladım bir altın kazan öyle gel ondan sonra evereyim’ diyor.” diye haberi alıyor. Anasının yanağını öpüyor boynuna sarılıyor; “Anacığım sen benim canımsın ciğerimsin bilmem ne. Haydi senin şu beşibiyerden şeylerden vesaireden bir tane ver bana ne olur!?” filan.

Tabii anne de evladının mürüvvetini görmek ister, bir altın veriyor, babanın haberi yok. Babanın haberi yok, altını alıyor çocuk gidiyor;

“Baba, emretmişsin çalışayım para kazanayım diye bir altın kazanmamı istemişsin, buyur bir altın.”

Baba altını alıyor denize savurup atıyor. Çocuk bir altına bakıyor bir denize bakıyor; “Git!” diyor, “Daha vaktin gelmemiş! Bir altın daha kazan öyle gel.”

Çocuk yine dönüyor, yine annesine; Nendense bizim altını savurdu attı muhterem pederimiz. Bir altın daha lazım anne.”

Bu yine çıkartıyor bir altın veriyor. Çocuk yine korka korka geliyor babasının yanına; “Baba çalışıp altın kazanmamı istemişsin buyur bir altın.”

Alıyor altını yine bir savuruyor atıyor. Çocuk ilk bir üç beş neyse... hiçbir seferinde “Altın getir evlendireceğim.” dediği halde babasından bir muvafakat alamıyor. Herhalde anlıyor babam diyor. Anasına da geldiği zaman;

“Evladım artık böyle altınları hep denize attirtacağımıza sen de biraz gerçekten çalış, anlıyor galiba baban.” filan diye şey yapınca çocuk gidiyor para kazanacak.

Ama zengin bir insan para kazanmak istediği zaman sokağa çıktığı zaman ne yapar, nasıl kazanır?

Kolay bir şey değil. Yani siz o harcadığınız paraların nasıl kazanıldığını kazananlardan sorun. Eskiden tabii biraz daha belki zor.

Hamallık yapıyor, işçilik yapıyor, amelelik yapıyor, taş taşıyor, taş kırıyor bilmem ne yapıyor yapabildiği şeyler, becerebildiği şeyler neyse zar zor parayı biriktiriyor bütünlüyor bir altın yapıyor götürüyor babasına;

“Baba bir altın kazandım, çalıştım anlımın teriyle, al.” deyince, babası yine altını alıp atacakken tutuyor [babasının elini];

Dur baba ne yapıyorsun? Ya ben bunu kazanıncaya kadar bir ay anamdan emdiğim süt burnumdan geldi. Olur mu?" filan deyince;

"Tamam evlat!" diyor, "Git tamam, vaktin gelmiş."

Kendi kazanınca altının kıymetini biliyor, bedava gelince atıldığı zaman yüreği sızlamıyor.

Eğer İslâm'ı siz kendiniz kazansaydınız böyle müslüman olmazdınız, biz de böyle müslüman olmazdık. Bedavadan kazandığımız için altın atılıp gidiyor da peşinden şey yapmıyoruz. Âhireti gidiyor da insanın kılı kıpırdamıyor. Ama beş kuruşu gitse o beş kuruş menfaatini elde etmek için veya beş kuruş menfaati gitmesin diye [gayret eder.]

Tabii şimdi kuruşlar lira oldu, liralarda bin lira oldu ayrı da, ama dünyası gittiği zaman herkes ayağa kalkıyor; işçiler genel greve gidiyor, memurlar gürültü çıkartıyor, bakanlar istifa ediyor, kabineler değişiyor, ordular birbirine giriyor dünya menfaati olduğu zaman. Âhiret mahvoluyor, iman gidiyor, İslâm ayaklar altında hiç kimse ses çıkartmıyor.

Neden?

Çile çekmedi. Bilâl-i Habeşî gibi olmadı.
Çilesini çekmediği için şeyini bilmiyor.

Allah bizi bu nimetin kadrini kıymetini bilenlerden eylesin.

Şöyle bir tehlike var, Kadr ü kıymeti bilinmeyen nimet o kadir kıymet bilmezsin elinden alınır. Alır Allah *celle celâlühû* İslâm nimetini elinden insanın, kâfir olur!

Neden?

Kıymetini bilmiyor. Sen misin kıymetini bilmeyen, “Kâfir ol!” Alır nimeti elinden. Onun için İslâm'ın kıymetini bileceğiz. İslâm'ı elde ettikten sonra onu kaybetmekten ateşe düşüp ateşe itilip atılıp cayır cayır yanmaktan korkar gibi korkacağız.

Bu korku var mı?

Günah işlediğin zaman bir pişmanlık duyuyor musun?

Haramdan haram işlemeyeyim diye tir tir titriyor musun?

Yoo.

Neden?

Mirasyedi müslümanıyız. Folk müslümanıyız biz. Folklorik Müslümanlığımız var. Yani ha harmandalı, ha zeybek havası, ha karadenizin falanca tip kıyafeti, falanca yerin filan-

ca tip takım oyunu. Bursa'nın kılıç kalkan ekibi, bilmem nenin mehter marşı, mehter takımı, ha Müslümanlık. Arada büyük bir fark yok. İslâm'ın kıymetini bilin ki âhîret saadetinin anahtarıdır. Allah'ın kullarına ihtiyacı yoktur. Kulların Allah'a ihtiyacı vardır. Bizlerin [Allah'a ihtiyacı var;]

أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

Entümü'l-fukarâu ilallahi. "Allah'a muhtaç olan, Allah'ın lütfu ile yaşayacak olan, Allah'ın lütfuyla âhîret saadetine erecek olan bizleriz." *Vallâhu hüve'l-ğaniyyü'l-hamîdü.*⁴ "Âlemlerden müstağni olan Allah'tır."

Allah'ın kullarının ibadetine ihtiyacı yoktur. Senin Müslümanlığına benim Müslümanlığım ihtiyacı yoktur. Benim İslâm için çalışma senin İslâm için çalışmana Allah'ın ihtiyacı yoktur. Çünkü zafer O'ndandır, galibiyet O'ndandır, başarı O'ndandır, muvaffakiyet O'ndandır. Bir şeyin olmasını murad etti mi "Ol!" der olur. İmtihanı çeken, imtihanı geçiren mükafatı veya cezayı alacak olan biziz. Çalışmak zorunda olan biziz. Hayatı anlaya-

⁴ 35/Fâtır, 15.

mamışız, İslâm'ı anlayamamışız, İslâm'ın kıymetini anlayamamışız. Onun için yüzde 99 müslüman ama boş bir kalabalık. Türkiye'nin yüzde 99'u müslüman diyorlar. Boş, boş bir kalabalık.

c. Gayrimüslimlerin Ümmet-i Muhammed Üzerine Üşüşmeleri

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri bir hadîs-i şerîflerinde diyor ki; "Sizin üzerinize gayrimüslim ümmetler yemek tabağına yiyicilerin üşüştüğü gibi üşüşecekler."

Siz Ümmet-i Muhammed'in üzerine gayrimüslim milletler yemek tabağına yemek yiyicilerin kaşık üşüştürdüğü gibi, başına toplanıp da atıştırdıkları gibi, höpürdükleri löpürdükleri gibi sizin başınıza üşüşecekler.

Sahabe-i kirâm üzülüyor ve şaşırıyor ve şöyle bir soru soruyor;

E-killetin binâ yevmeizin yâ Resûlallah.
"O zaman bizim adedimiz az olacak da bu kafirler bu işi öylemi yapabilecekler?" Aklı almıyor çünkü. Müslüman olsunda bir toplum, kafirler onun üstüne çullanabilsin de yenebilisin. Olur şey mi!

Aklı almıyor [soruyor;] “Az mı olacak sayımız?”

Bel entüm kesîrun. “Hayır az olmayacaksınız. Çok olacaksınız ama.” *Ke-ğusâi’s-seyli.* “Selin üzerindeki çöp taneleri gibi, süprüntüler gibi olacaksınız.”

Selin üzerindeki saman, çöp, yaprak, odun parçası, sudan hafif olan kırıntı vesairelerin böyle yüzüp sele tabii olup aktığı gibi.

“Size eski ümmetlerini iki hastalığı bulaşmış olacak.” Bir; *hubbü’-d-dünyâ.* “Dünyayı sevmek.” İki; *kerâhiyetü’l-mevti.* “Ölümden korkmak, ölümü istememek.”

Bu ikisi büyük hastalık ve ümmetin zaafa uğramasına, zelil olmasına, düşmanların karşısında mağlup olmasına sebep olan iki mühim hastalık gençler, bunu öğrenin. Bir, dünya sevgisi.

İçinizde veya içimizde var mı dünyayı sevmiyorum diyen bir babayığit?

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

Hubbü’-d-dünyâ re’sü külli hatîetin. “Her hatanın başı dünya sevgisi.”

Dünyayı seviyor, dünya nedir?

Dünya paradır, dünya gıdadır, dünya kâdındır, dünya zevktir, dünya eğlencedir, dünya mevkidir, dünya makamdır, dünya alkıştır, dünya itibardır.

زِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ

*Zînetün ve tefâhurun ve tekasürün fi'l-
emvâli ve'l-evlâdi.*⁵ Âyet-i kerîmelerde sıralanmış bunlar; mal çokluğu, kavim kabile çokluğu, rey çokluğu, itibar çokluğu, başkanlık, reislik, alkış meydanlar dolusu insanlar. İnsanlar bunları seviyor, dünya. Fâni dünyanın fâni şeyleri.

Amaç bu, en geçerli meslek hangisi, hangisinden daha çok para alabilirim?

Bütün gençlerin aklı fikri bu. İlahiyatı anneler babalar zorluyor da zar zor yazıyor şeyler [çocukları]. Yani hep hangisi daha çok para getirir diye düşünüyor.

Hangisinden Allah'ın rızasını kazanabilirim diye düşünöpte Allah'ın rızasına göre meslek seçen gençlerin omuzlarına rütbe koymak lazım, mükâfat vermek lazım göğüslerine.

⁵ 57/Hadîd, 20.

Allah razı olsun.

Kendisi Allah'ın rızasını istiyor, âhirette kendisine yarayacak meslek arıyor. Âhirette kendisine yarayacak meslek ilkönce haramları helalleri bilmektir. Millet bunun peşinde değil; dinden haberi yok, imandan haberi yok ama İngilizce'nin peşinde, ama kompütürün peşinde. Kompütür geçerli, yirmibirinci yüzyılın ilmi herkes kompütürün peşinde. Ben bile hevesliyim, ben bile fırsat bulsam ben de kompütürü öğreneceğim. Başladım bir iki ders aldım da devam ettiremedim, devamsız talebe. Yabancı dil çok itibarlı, Avrupa'ya gitmek çok güzel. Bizim hocamız bırakmazdı Avrupa'ya.

Niye?

Orada elin şıfırtısı ne namus var ne şunu var ne bunu var. Etrafında pervane gibi dönerlermiş. Müslüman olmuş birisi anlatıyor imiş bizimkilere. İngiltere de, “Biz, gidelim derdik.” diyormuş, “Gidelim şarklı gençlerden birisini avlayalım.” derdik. Bir tanesini avlayalım, kafesleyelim. Kafese koydum oni. Ondan sonra tamam. Çünkü İngiltere’de tahsil görmek en yüksek tahsil, en kıymetli şey. Yabancı dil biliyor diye hemen bir dairenin en

yüksek tepesine getiriliyor. Orada zaten durumu ayarlanmış, burada da bir cemiyete vesaireye bağlandı mı, bir ekip çalışması yaptı mı yan gelip yatar, ondan sonra tamam.

Allah güzel gibi görünen çirkinlikleri fark etmeyi, asıl gaye gibi görünen geçici gayelerden yakayı paçayı kurtarmayı cümlenize, cümlemize nasip etsin.

Dünyayı sevmemek lazım, âhireti sevmek lazım, cenneti sevmek lazım, Allah'ın rızasını sevmek lazım. Dünyaya buğz etmek lazım, dünyaya kızmak lazım, dünyalığa kızmak lazım, dünyalığı elinin tersiyle itmek lazım. İnsanın gönlü bir gemi gibidir dünyalıkta bir derya gibidir, geminin içine su girerse batar. Gönlüne dünyanın girmemesi lazım.

Sen niye doktor oldun?

İnsanlara hizmet edeyim diye.

Sen niye mühendis oldun?

Ümmetime teknik ve fen sahasında hizmet edeyim diye.

Sen niye ilahiyatçı oldun?

Allah'ın emirlerini yasaklarını bileyim de onları insanlara anlatayım, Allah'ın dinini yayayım diye.

Sen niye İngilizce öğrendin?

Gayrimüslim gavurcuklara İslâm'ı anlata-
yım da İslâm'a girmesine vesile olsun diye.

Tamam, ameller niyetlere göredir.

إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّةِ

Inneme'l-a'mâlü bi'n-niyet.

Buhârî'nin birinci hadisidir, dinimizin esasıdır, en önemli kaidelerinden biridir. Ni-
yete göre uyku ibadet olur.

Eski devirde bir camide baba oğul ve ba-
zı kimseler itikafa girmişler. Geceleyin ba-
bayla oğul teheccüde kalkmışlar. Baba kalk-
mış oğlanı da kaldırmış. Abdest almışlar te-
heccüd namazını kılmışlar.

رَكَعَتَانِ مِنَ اللَّيْلِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا

*Rek'atâni mine'l-leyli hayrun mine'd-
dünyâ ve mâ fîhâ.* “Geceleyin kılınan iki
rekât namaz dünyadan da dünyanın içindeki
her türlü zenginliğe sahip olmaktan da daha
kârlıdır, daha hayırlıdır, sevabı çoktur. Âhi-
rette büyük derece kazanmaya vesiledir.”
filan.

Kalkmış namazı kılmışlar. Oğlan toy, ba-
basına demiş ki; “Baba.” demiş, “Şu uyuyan

kardeşlerimiz ne kadar gafiller. Ne olurdu onlar da uyumasalardı da kalkıp şu kıymetli gecenin vaktinde ibadet etselerdi. Böyle horul horul uyuyacaklarına kalkıp ibadet etselerdi ne iyi olurdu!” deyince baba ne demiş? Aferin, doğru düşündün mü demiş?

Hayır. “Ah evladım!” demiş, “Ah, ne yaptın? Keşke sende uyusaydın da bu sözü söylemeseydin! Keşke sende uyusaydın da bu sözü söylemeseydin!”

Çünkü gece kalkmak farz değil, fazilet. Kalkmayana bir şey demezler. Sabah namazına kalkmayana derler de gece kalmayana bir şey demezler. Kalkmayan ve uyuyan bir insanın defteri çalışmaz, günah tarafı çalışmaz çünkü uyuyor. Uyku bir mazerettir günahı olmaz. Adam böyle ayağını yorganını atarken vazoyu devirse zarara soksa bir şey olmaz.

Neden?

Uykuda çünkü, farkında değil. Yanlışlıkla kadın yan dönerken yanına yatırmış olduğu bebeği öldürüyor. Farkına varmıyor boğulmasına sebep oluyor. Var böyle olaylar. Elinde değil ne yapsın. Kanun da ceza vermez, ilahî bakımdan da tedbirde bir kusur etmemişse bir cezası olmaz.

“Keşke evladım sen de kalkmasaydın da keşke uyusaydın da bu sözü söylemeseydin.” demiş. “Çünkü onlar uyuyorlar günahtan korunmuş durumdadılar ama sen uyanmışsın gıybet ediyorsun günahtaşın.”

O bakımdan hepimizin hesabı âhiret hesabı olmalı, dünya hesabı değil âhiret sevabı olmalı.

Men kânet niyyetühü'l-âhirate. “Kimin niyeti âhiret ise.”

Ben Allah'ın rızasını istiyorum, ben cenneti istiyorum diyor, niyeti ahiret. Hedefi, gayesi, amacı Allah'ın rızasını kazanmak ve âhiret.

Ceme'allahu şemlehû. “Allah onun iki yakasını bir araya getirir, dirlik düzenlik verir.” *Ve ce'ale ğınâhu fî kalbihî.* “Gönlünü gönül zenginliği verir.”

Adam efe efe dolaşır ortalıkta padişahlara eyvallah etmez. Paşanın birisi bir dervişin yanından geçiyormuş, hiç aldırmamış o yatıyor. İstifini bozmamış, paşa sinirlenmiş dönmüş geri gelmiş yine aldırmıyor. Dik dik bakmış yine aldırmıyor, derviş hiç oralı değil.

Demiş, “Sen benim kim olduğumu biliyor musun??

“Bilmiyorum.” demiş.

“Ben vezirim!” demiş.

Peki demiş sonra ne olacaksın?

Belki başvezir olurum, sadrazam olurum!

Peki sonra ne olacaksın?

Belki bir yere bir sultan olursun yani bir padişahı devirirsin sultan olursun.

Sonra ne olacaksın, sonra ne olacaksın? deyince saydığı şeylerin hepsi bitince sonra ne olacaksın?

“Hiçç...” demiş.

“Ha, ben şimdiden hiçim.” demiş. “Sen bak ne kadar uğraştıktan sonra hiç olacaksın ben şimdiden hiçim.” demiş, yine istifini bozmamış uzanmış.

“Gönlüne zenginlik verir dedik.” değil mi?

“Bir insanın niyeti âhiret olursa Allah onun işlerini derler toparlar, gönlüne zenginlik verir.” *Ve etethü'd-dünyâ ve hiye râğimetün.* “Dünyalık da ona burnu sürte sürte gelir.”

Bu *rağime* sözü çok hoşuma gidiyor. İsm-i fâl sîgası *râğimetün.*

Ve etethü'd-dünyâ. “Ve dünya ona gelir.” *Ve hiye râğimetün.* “Burnu sürte sürte.”

Rağime enfü demek, "burnu yere sür-tün" demek. Yani Arapça'da istemeye istemeye olan bir şey, yapılan bir şey, böyle kerhen cebren yapılan şeye bu tabir kullanılıyor.

Ve etethü'd-dünyâ. "Ve dünyalık ona gelir; para pul, mevki makam, imkân fırsat." *Ve hiye râğimetün*. "İstemeye istemeye burnu yerde sürte sürte."

Bu hadisi okuyunca gözümün önüne hep keçi geliyor. Keçi, boynuna ip bağlanmış, sahibi çekiyor ayağı böyle yerden 60 derece sahibine karşı diretir vaziyette dayatıyor. Ayaklarını böyle dayıyor, sahibi gel diyor gelmiyor, ot gösteriyor gelmiyor. Çekiyor, dırrrtt yerde iki tırnaklarını da açıyor böyle gelmiyor.

E sahibi kuvvetli ne yapacak?

Kurbanda bunun kesilmesi lazım. Böyle başını çektikçe burnunu da yere şey yapıyor. Hep o manzara geliyor aklıma. Yani dünya bir keçi gibi.

Ve etethü'd-dünyâ ve hiye râğimetün. "Dünyalık işte ona burnu sürte sürte gelir, isterse gelmesin."

Neden?

Allah yazdı mı olur.

Peki bir insanın niyeti dünya olursa ne olur?

“Niyeti dünya olanın.” *Ferrakallahu aleyhi emrehû.* “Allah onun işini dağıtır.”

Çocuğuna yetişemez, fabrikasına yetişemez, borcunu ödeyemez, alacağını tahsil edemez, bir telaş bir huzursuzluk. Ulan yine işçiler greve kalkıyorlar, filanca şöyle oluyor, filanca böyle oluyor, falancaya söyledim de şu işi yapmadı, filanca bana kazık attı, filanca şöyle yaptı.

Neden?

Niyeti dünya Allah işini dağıtıyor, yetişemez duruma getiriyor.

Ferrakallahu aleyhi emrehû. “İşini etrafında darmadağın dağıtır.”

Beş taş oynarken taşı yavaşça bırakacaksın yere. Atıp, yavaş bırakacaksın.

Hızlı bıraktın mı ne olur?

Pat, her birisi bir tarafa dağılır, haydi bakalım o beş taşı topla.

O kadar uzak mesafeden beş toplanır mı? Toplayamazsın. İşler dağıldı.

“Kimin niyeti dünya olursa Allah onun işini dağıtır.” *Ve ce’ale fakrahû beyne ayneyhi.* “Fakirliği de iki gözünün arasına, böyle

tam görmemesi mümkün olmayan bir yere getirir fakirliği iki gözünün arasına yerleřtirir.”

Adam korkar. Fabrikası var, milyonları milyarları var, imkanları var, tarlaları mülkleri var. Akarâtı var, hesapları var ama ödü patlar fakir olacağım diye, ödü patlar bir hayır yapacağım diye. Yapamaz ki şeytan yaptırtmaz.

Yuhavvifu evliyâehû. “Şeytan kendi dostlarını, evliyâ-i şeytân, şeytan kendi dostlarını korkutur.”

Ne yapıyorsun ya, para mı veriyorsun? E sonra sen ne yapacaksın? Sen bu parayı hayır diye veriyorsun sonra ne olacak? Aç kalırsın ha! Kimse de bakmaz sonra! En iyisi sen bu hayrı yapma koy cebine, sıcacık dursun yerinde ne diye çıkartıyorsun soğutuyorsun?

Şeytan korkutur, parayı hayrı yaptırtmaz, neden?

Fakirlik gözünün önünde, gitmiyor ki gözünün önünden. Ya aç kalırsam, ya fakir olursam, ya sermaye yetmezse? Sen benim durumdan haberin var mı?

Ayda 500 milyon masrafım var benim.

Ya 500 milyon masrafın var ama gelirin ne kadar?

İki milyar gelirin var 500 milyon masrafın olsun, sen beni 500 milyonla ne korkutuyorsun?

Bizim arkadaşlardan bir tanesi bizim toplantılarda bir vakfın toplantısında demiş ki; “Ben de 500 bin lira vereceğim.” Büyük bir para, üç beş sene önce. “Beşyüz bin lira vereceğim.” demiş vaat etmiş.

“Ertesi gün.” diyor, “Baba dostu yaşlı bir zât var şehrimizde, beni şehrin meydanında ana caddesinde gördü.” diyor, “Bana bak!” demiş, “Sen dün akşam bir hayır müessesesine 500 bin lira vermeyi vaat etmişsin?”

“Evet.” demiş, “Allah kabul etsin. İşte böyle bir niyetimiz oldu vereceğim inşaallah.”

“Ya o kadar para verilir mi?” demiş.

Beşyüz bin lira çok para. Yani şimdi çok değil de, şimdi belki talebe bile verir de o zaman için çok büyük para. Şimdi diyelim ki mesela 50 milyon lira vereceğim demiş, şimdinin parasıyla öyle söyleyelim.

Onun üzerine arkadaş da kibarca; Amca, sen biliyorsun babamın arkadaşydın. Babam

öldü.” demiş. Cevap olarak böyle söylemiş. Yani, “Bak akranların gidiyor bir gün sen de öleceksin.” demek istedim kızdı bana diyor.

“Bana bak!” demiş, “Beni ölümle korkutma!” Ölümden çok korkarlar ve çok kızarlar. Ölümün lafını hiç anmayacaksın.

Hadis ez mutrib ü mey.

Sen içkiden haber ver, sazdan haber ver, sözden haber ver, keyiften haber ver, eğlenmeden haber ver. Ne diye ölümden bahsediyorsun be adam, soğuk soğuk işleri araya sokmanın manası mı var?

Hiç hoşlanmazlar. “Bana ölümü hatırlatma!” demiş. “Biz de biliyoruz hayır yapmak gerek gerektiğini bize mi öğreteceksin!” filan.

“Tabii bilirsiniz.” filan demiş, ses çıkartmamış.

“Bunu bana söyleyen kimsenin şehrin göbeğinde 500 milyonluk arsası vardı. Şehrin ta göbeğinde kalmış geniş bir arazisi, arsası vardı. Parsellese, apartman yaptırsa, şey yapsa metrekaresi şu kadardan şu kadar para eder. Belediyeden bir istimlak kararı çıktı. Onda biri fiyatına belki daha az şeye belki yüzde bir fiyatına gitti elinden çatır çatır.” diyor.

Belediye o kadar rayiç bedelini öder mi?

Sen Allah yolundan esirgersen Allah da senin işini öyle esirger işte. Sen öyle yaparsan öyle olur.

Ve lem ye'tihî mine'd-dünyâ illâ mâ kü-tibe lehû. Dünyayı seven insanın da bütün gayretinin sonun da ne olur? Fazla dünyalık kazanır mı?

Hayır, kazanmaz. “Allah ona ne kadar rızık yazmışsa o kadar gelir yine.”

Çırpınması boşunadır, yazılmış kısmeti kadar gelir fazlası gelmez.

d. Hayır yapanın durumu ne olur?

Olmuş bir misalle anlatayım, bunlar gözünüzün önünde canlansın.

Bizim İstanbul'daki Kayserili tüccar kardeşlerimizden birisi anlatıyor;

Bir hayır müessesesi için para toplamaya çıktık. Yakınımızdaki iş hanına gittik şöyle 8-10 metrekare dar bir dükkanı olan bir hacıfendiye de uğradık. İşte vakfımız için hayır topluyoruz, “Sen ne kadar verebilirsin?” dedik diyor.

“Siz piyasayı dolaşın da akşam gelin.” demiş, “Ayrıldık.” diyor.

Adamın küçük dükkanı var. Piyasayı do-laştık, kimisi o zamanın parasıyla, -yani 15-20 sene öncenin belki 25 sene öncesinin hadisesi bu.- kimisi 500 lira, kimisi 1000 lira, kimisi 5000 lira verdi filan diyor. Yani en babayiğit-ler bu kadar verdiler diyor. Sonra bu küçük dükkan sahibine akşam geldik;

Selamün aleyküm.

Aleyküm selam.

Çıkarttı bize, rakamları unutmuş olabili-rim, Allah affetsin hatam varsa, o zaman 5000 lira verdi bize diyor. Yani öteki bütün tüccarların, zengin itibarlı büyük dükkanı olanların verdiği paraların en yüksek miktarı kadar bir parayı çıkarttı şıp diye verdi diyor. Hem de verirken dedi ki;

“Bunu şimdi kabul edin. İnşallah önü-müzdeki sene daha fazla vereceğim.” demiş. “Şimdi bu kadar verebiliyorum inşaallah önümüzdeki sene daha fazlasını vereceğim.” demiş. Hocam diyor, ertesi sene gittik 200 bin lira verdi diyor, mesela.

Yani bir senede bir insanın 5000 lira ha-yır yapacak kapasitesi olan bir insanın bir dahaki sene 200 bin lira bir hayır yapacak kapasiteye ulaşması nedir?

Berekettir, Allah'ın nasip etmesidir, Allah'ın yürü yâ kulum demesidir başka bir şey değildir. Yoksa 5000 lira, yüzde 50 enflasyon, yüzde 100 enflasyon olsa 7500 lira olur, 10 bin lira olur. Yani bir dahaki sene vereceği para kadar o olur ama 200 bin lira verince bir büyük artış var.

Neden?

Adam hayrını yapıyor ve bir dahaki sene için de; “Daha fazla vereceğim inşaallah.” [diye] iyi niyetini arz ediyor.

Bize bu meseleyi anlattığı zaman bu hacıfendi o sene bizim vakfımıza bir iki milyon yardım etmişti. Başka bir vakfa da 20 milyon yardım etmişti. 22 milyon. Ondan sonra daha başka yerlere de ne kadar yardım ettiğini kendisi bilir, Allah bilir yani biz bilmiyoruz.

Bu kadar hayrı yapabiliyor, ne demek?

Bu adamın işi ilerlemiş demek. Büyük bir müessese hâline gelmiş, küçücük bir dükkan-ken büyük olmuş demektir.

Bu hayrı, bu rızkı, bu bereketi insana Allah veriyor. Hayır ve bereket Allah'tandır. İnsanın rızkı insanı eceli gibi takip eder gelir bulur. Rızk için elem çekmeye lüzum yoktur, kulluk için tasa etmek gereklidir. “Ben Allah'a

nasıl kulluk edebilirim?” diye düşünürsün, sen Allah'ın kulluğunu düşünürken Allah senin rızkını düşünür, Allah senin mükafatını düşünür. Kaide böyledir; “Ben O'na tevekkül ettim.” dersin. Bizim dedelerimizin halini her zaman anlatıyorum.

Bizim Anadolu'ya gelen dedelerimiz niçin gelmişler?

Başlarına kefen bezini sarık diye dolaşmışlar, aileleriyle helalleşmişler, Allah yolunda cihad edeyim de şehit olarak öleyim diye gelmişler. Yurtlarından öyle çıkmışlar; Orta Asya'dan, Merv'den, Horasan'dan bilmem nereden böyle çıkmışlar.

Hülasada, sonuçta Allah neylemiş?

Bunlara üç kıtadan toprak ihsan eylemiş; Anadolu, Rumeli, Çanakkale, Karadeniz'in çevresi, Afrika'nın yarısından yukarısı, Asya'nın bilmem ne kadarı, daha başka bilmediğimiz nice diyarlar.

Kul Allah'a canını vermek istiyor, kul Allah yoluna malını vermek istiyor, Allah hem ömür veriyor hem mal veriyor, hem şeref veriyor hem itibar veriyor. Bunlar matematik hesaplarla izah edilemez. Bunlar ilahî hesaplardır bu böyledir, tecrübeyle sahiptir vallahi

böyledir. Vallahi böyledir! Siz Allah yolunda hareket ederseniz Allahu Teâlâ hazretleri sizi mahrum bırakmaz.

Bizim bir arkadaşımız anlatıyor. Askerlikte yedek subay bitti, okul bitti kura çekeceğiz diyor. Salondayız böyle, kuyruk olduk, torba orada, masa orada, Albaylar oturmuş, yazıcılar kenarda. Kurayı çekiyor, şahsın ismi ve kura yeri yazılıyor. İşte orayı çekmiş oluyor yedek subaylar. Bu da mecburmuş Ankara'da şey yapmaya, ihtiyacı varmış Ankara'yı istiyormuş.

Başlamış dua etmeye; Fâtîha, İhlas, Âyetel-Kürsî vesaire bildiği sûreleri bıdır bıdır okumaya başlamış. Kendi heyecanlı, yanakları kızarmış. Kuranın heyecanı içine düşmüş yüreği yanmaya başlamış, farkında değil durumdan. Meğer Albaylar masadan böyle görmüşler onun dudağının kıpırdadığını filan. Albay kalkmış alaylı alaylı yanına gelmiş;

“Ne yapıyorsun?” demiş. Afallamış;

“Anlayamadım efendim?”

“Ne o demiş, dudakların kıpır kıpır. Ne yapıyorsun?”

“Ha, dua ediyorum efendim.” demiş.

Salonda bir gülme, ha ha ha, kah kah kah, kih kih kih... herkes gülmüş. Yüksek tahsilli bir insan, yedek subay oluyor. O zaman sadece yüksek tahsiller yedek subay olabiliyordu.

“Yedek subay oluyor, hâlâ dinle ilişkisi var, hâlâ duayla meşgul oluyor. İşi Allah'a kalmış.” [diye dalga geçmişler.] Sanki başka insanların işi başka bir şeye kalmış.

“O adamın işi Allah'a kalmış.” diyen insanın işi başkasının elinde mi?

Gülüşmüşler. “Ben de kızdım.” diyor, kızdım, dedim ki;

“Yâ Rabbi! Bunlar bana güldüler. Sen bana benim istediğimi ver.”

Ha bir de şey yapmış Albay, demiş ki; “Ee, neresi için dua ettin bakalım?”

“Efendim, Ankara’yı istiyorum.” demiş.

Bir kahkaha daha salonda, ha ha ha, kah kah kah, kih kih kih...

Kızdım diyor, içinden demiş ki; “Yâ Rabbi! Ben bunlara nereye istediğimi de söyledim. Bunlar da bana güldüler. Benimle alay ettiler, maskaraya aldılar. Sen beni mahcup etme yâ Rabbi!” demiş.

Torbanın başına gittim, yüreğim küt küt, küt küt, küt küt atıyor. Besmeleyi çektim torbanın içine elimi soktum çıkarttım diyor, Ankara Genel Kurmay Başkanlığı bilmem ne hareket dairesinde yedek subay; “Al komutanım!” demiş, kağıdı uzatmış; “Allah kendisine tevekkül edenleri yalnız bırakmaz!” demiş.

Tıss yok. Haydi şimdi de gülsenize! Salondakiler şimdi de gülse ya! Albaylar şimdide gülse ya! Dilleri kaçmış boğazlarına doktor lazım çıkartmak için.

e. Yağmur Duası

Bizim bir müftü arkadaşımız vardı, meşhur bir kimse de, bulunduğu yerde ilde büyük bir kuraklık oluyor toprak çatlıyor. Toprak çatlıyor susuzluktan, mahsul mahvolacak, çaresizler. Vâizin birisi demiş ki;

“Müftü Efendi yağmur duasına çıkalım. Yağmur yok ne yapacağız? Yağmur duasına çıkalım.”

“Olur.” demiş.

Ne zaman çıkalım?

Cumartesi günü halkın işi olmaz, memurlar tatilde olur, okullar bitmiş olur, işimiz rahat olur. Cumartesi günü filanca meydanda toplanalım.

Cumartesi günü oldu diyor. 80 ihtilalinden sonra bölgede örfi idare var, anarşistler takip ediliyor, sıkı bir durum var. Beş kişinin bir araya gelmesi yasak, altı kişi bir araya geldi mi yasak. Kalabalığın beş kişiden fazla olmaması lazım filan. Din görevlilerinden bir tanesi gelmiş demiş ki;

“Müftü Efendi biz hatalı bir iş yaptık.”

Ne yaptık?

“Biz örfi idare komutanlığından izin almadan cümle cihanın halkını bir meydana toplamaya kalkışıyoruz.” demiş. “Kasabalara haber saldık, civara haber saldık millet yağmur duasına gelsin, çoluk çocuğu getirsin, masumları getirsin, hocalar gelsin bilmem ne. Şimdi ne olacak?”

“Eyvah, hakikaten ya hiç düşünmedik orasını. Dur bakalım hele.” demiş.

Müftülük arabasına atlamış örfi idare bölge komutanının makamına gitmiş. Müftü Efendi diye kapıları açmışlar, Paşanın yanına girmiş;

“Selamün aleyküm paşam!” demiş.

Biraz da böyle şakacı böyle girişken bir insandı. Allah selamet versin.

“Selamün aleyküm paşam!” demiş.

Aleyküm selam hocam, hayrola niye geldin?

Demiş, “Paşam sizi almaya geldim. Millet yağmur duası için toplandı elbette paşalarını isterler başlarında. Haydi buyurun yağmur duasına.”

Bir afallamış adam; “Ya hoca Efendi ben bu işi bilmem. Hem işim var randevular var, gelecekler gidecekler var. Haydi sen bana vekalet et onlara selamımı söyle ben geleme-yeceğim.” filan demiş.

Zaten diyor, benim maksadım gelmesi değil izni kopartmak diyor. Oradan çıkmış [gelmiş.]

Geldim, muazzam bir korku ve heyecan içindeyim çünkü bölgenin gazeteleri bizi alaya aldılar, diyor. “Yirminci yüzyılda işimiz yağmur duasına kaldı, Allah'a kaldı! Yağmur yok da mahsulün şey yapması için dua edecekmişiz de, Allah yağmur yağdıracakmış da. Böyle şey mi olur, bu ne zihniyettir bu ne kafadır!”

Böyle yazıyorlar, solcu gazeteler dinsiz gazeteler filan böyle yazıyor diyor. Heyecanlıyım; “Ya dua edersek yüzümüzün karasından, günahımızın çokluğundan, Allah duamızı

kabul etmezse, yağmur yağmazsa halimiz nice olur! Bunların karşısında kepaze oluruz. Ellerine dillerine düşeriz!” filan diye. O da açmış ellerini demiş ki; “Yâ Rabbi! Ben senin günahkâr bir kulunum, yüzü kara bir kulunum. Suçum kusurum çok, biliyorum ama bu adamlar bu işi dillerine doladılar, gazetelerde yazdılar. Sen bizi mahcup etme yâ Rabbi! Bizim istediğimizi ihsan eyle yâ Rabbi! Yağmurunu ver yâ Rabbi!” dedim, cân u gönülden iltica ettim diyor.

Yağmur duasına çıktık gökyüzü masmavi, bulut yok ortada. Yağmur duasına başladık, merasim biterken yağmur başladı diyor. Şakır şakır, şakır şakır, şakır şakır... yağmur başladı diyor. Hatta oradaki yüksek rütbeli subaylardan bir tanesi gazetecileri azarlamış; “Bak demiş, gördünüz mü yirminci yüzyılda işte demiş dua bereketine yağmur oluyor işte! Bunu da yazın!” filan demiş azarlamış onları; “Sizi münkirler sizi!” filan demiş.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

İnsanın niyeti âhiret oldu mu Allah insana yardım eder. İnsan Allah'a bağlandı mı Allah kendisine bağlanana mahcup etmez, mağlup etmez, yardımsız komaz. Bizim eğer

aklımız varsa, zerre kadar aklımız varsa hayatımızın gayesi Allah'a kulluk etmektir. Gerisi boştur. Biz buraya memur olmaya gelmedik, doktor olmaya gelmedik, mühendis olmaya gelmedik, reis olmaya gelmedik, emir olmaya gelmedik, başkan olmaya gelmedik kulluk etmeye geldik. İmtihandır, imtihanı başarmamız lazım. Rabbimizin huzuruna sevdiği razı olduğu bir kul olarak, mutî bir kul olarak, emrine itaat etmiş buyruğunu tutmuş bir kul olarak varmamız lazım.

Allah'tan hepinize hayırlar temenni ederim. Hepinize takvayı tavsiye ederim. Allah'tan korkun, Allah'tan sakının, Allah'ın azabından çekinin. Cenneti elden kaçırmaktan titreyin, cehenneme düşmekten korkun. Ömrünüzü boşa geçirmekten hazer eyleyin. Allahu Teâlâ hazretlerinin huzuruna çıkacağınız gün için şimdiden hazırlanın. Hz. Ömer *radıyallahu anh*'ın dediği gibi;

Ve tezeyyenû li'l-ardı'l-ekber. "O büyük arz ve takdim gününe şimdiden kendinizi hazırlayın, süsleyin, bezeyin."

Olmaya ki sonunda pişman olacak işler yapıp Rabbimizin huzuruna hiç söyleyecek

sözü kalmayacak bir tarzda suçlu, âsi mücrim olarak gidesiniz. Böyle bir şey olmasın.

Allahu Teâlâ hazretleri tevîkîni cümle-nize refik eylesin. Dua edin. Dua edin duanızın kabul olduğunu göreceksiniz siz de. Çünkü Allahu Teâlâ hazretleri vaat etmiştir;

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ

*Ve kâle rabbükümü'd-ûnî estecib leküm.*⁶ “Dua edin duanıza icabet ederim.”

“Yâ Rabbi! Eğer ben senin âsi mücrim bir kulunsam, eğer beni cehenneme atmaya niyetlendiysen, öyle yazdıysan senin rahmetine iltica ediyorum yâ Rabbi! Beni cehennemden kurtar yâ Rabbi! Cennetine dahil et yâ Rabbi! Beni günahlardan kurtar yâ Rabbi! Beni şeytana uydurma yâ Rabbi! Beni nefse uydurma yâ Rabbi! Bana hakkı göster yâ Rabbi! Ben şaşırabilirim, hakkı görüyorum sanırım ama batıldır. Hakkı söylüyorum sanırım ama yanlıştır. Doğru bir iş yapıyorum diye bir yola gidiyorumdur ama terstir, istikamet yanlıştır. Bana doğruyu göster yâ Rabbi! Çok acizim, çok ihtiyacım var yardımına!” diye iltica edin

⁶ 40/Mü'min, 60.

yalvarın. İyilik yapıp, sadaka verip, abdest alıp, zikredip öyle dua edin, ki Allah şerleri hayra tebdil eylesin. Feyiz ve fütühat ihsan eylesin. Dünya ve âhiretinizi mamur eylesin. Sizin iyi olmanız bize de faydası dokunur. “Komşu da pişer bize e düşer.” misâli siz iyi kul olursanız Ümmet-i Muhammed sizin iyiliğinizden istifade eder. İhtisasınız sahasında Allah'ın dinine yardımcı olursunuz. İslâm mahzun olmaz, mağlup olmaz, hor olmaz, zelil olmaz... Allahu Teâlâ hazretleri ecdadımıza ihsan ettiği füyûzât ve fütûhât ve nusret ve zafer ve galebeyi bizlere de ihsan eylesin. Umduğumuz, temenni ettiğimiz güzel günleri görmeden canımızı almasın. Allah hepinizden razı olsun.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

